

SAMENVATTING

Op grond van het internationale juridische kader inzake de bescherming tegen klimaatverandering zijn er veel met buitenlands geld gefinancierde bomenaanplantings- en bosbeheeractiviteiten uitgevoerd in ontwikkelingslanden, met als doel CO₂-compensatie tot stand te brengen (projecten voor emissiereducties via bossen). Uit onderzoek blijkt echter dat sommige reeds uitgevoerde projecten voor emissiereducties via bossen ernstige niet-duurzame gevolgen hebben voor het milieu en voor de lokale bevolking. Het huidige internationale institutionele kader kan geen langetermijnvoordelen van dergelijke projecten waarborgen inzake de emissiereducties via bossen in ontwikkelingslanden.

In deze studie wordt onderzocht hoe institutionele hervormingen tot stand kunnen worden gebracht ter bevordering van duurzame resultaten bij projecten voor emissiereducties via bossen, waarbij meerdere instrumenten en actoren worden gecombineerd. De studie biedt een mogelijke oplossing voor deze vraag via een institutionele hervorming van de bestaande bestuursstructuren van multilaterale fondsen die investeren in projecten voor emissiereducties via bossen in ontwikkelingslanden als financiële intermediairs tussen het Noorden en het Zuiden.

Allereerst wordt in deel I van deze studie het internationale institutionele kader voor projecten voor emissiereducties via bossen in ontwikkelingslanden beoordeeld aan de hand van theoretische en historische invalshoeken. In hoofdstuk 2 tot en met 4 in dit deel wordt gekeken naar internationale beleidsmaatregelen en regulering, uitvoeringsregels en duurzaamheidsbeoordelingen van buitenlandse projecten voor emissiereducties via bossen in ontwikkelingslanden. Uit de studie blijkt dat het internationale institutionele kader zich concentreert op de bestrijding van klimaatrisico's, maar niet op de aanpak van risico's met betrekking tot duurzame ontwikkeling.

Hoofdstuk 5 en hoofdstuk 6 in deel II zijn gewijd aan een analyse van de stimuleringsregelingen en de financiële stromen tussen grote projectactoren uit ontwikkelde landen en ontwikkelingslanden in het huidige internationale institutionele kader. De analyse, waarbij is geput uit secundaire gegevens van NGO's, laat zien dat er risico's van niet-duurzaamheid schuilen in

prikkels voor publieke en particuliere projectactoren uit zowel ontwikkelde landen als ontwikkelingslanden. De financiering van ontwikkelde landen naar ontwikkelingslanden wordt rechtstreeks of via multilaterale fondsen als financiële intermediairs geleverd.

Deel III biedt een casestudy van China, waarin wordt gekeken naar het nationale institutionele kader en de werkwijzen op basis van interviews en projectbezoeken. Uit de analyse blijkt dat China geen duurzaamheidsbeoordeling heeft opgesteld voor projecten betreffende emissie-reducties via bossen. De praktijk blijkt af te wijken van de onlinedocumenten en vertoont veelal negatieve milieu- en sociale effecten.

De analyse in de vorige delen laat zien dat sommige multilaterale fondsen al enkele stimuleringsmaatregelen hebben genomen om duurzame resultaten te waarborgen. Vandaar dat in deze studie de uitdaging wordt aangegaan om te onderzoeken in hoeverre het mogelijk is om een beter institutioneel kader aan te reiken voor de multilaterale fondsen. Met de bespreking in hoofdstuk 9 wordt bevestigd dat multilaterale fondsen institutionele en economische voordelen hebben bij de aanpak van de problemen in het institutionele kader en in de stimulerings-regelingen. Er worden tien maatregelen, verdeeld in vier groepen, besproken om de bestaande bestuursstructuur van multilaterale fondsen te hervormen. De eerste groep bestaat uit breed toe te passen maatregelen: een derde entiteit contracteren of accrediteren, betaling voor andere ecosysteemservices opnemen, toegankelijkheid van gegevens online verbeteren, samenwerking met andere fondsen. De tweede groep bevat maatregelen die beter moeten worden uitgevoerd: ontwikkeling en implementering van gedragsregels voor het werken met lokale belanghebbenden. De derde groep zijn maatregelen die moeten worden opgewaardeerd: betaling op basis van resultaten ter voorkoming van corruptie, controle achteraf, en evaluatie van projectvoorstellen om prioriteit te geven aan projecten met duurzamere plannen en financiële toegevoegde waarde. De vierde groep behelst maatregelen die een aanzienlijke wijziging meebrengen: hoogwaardige milieu- en sociale waarborgen ontwikkelen en implementeren om projecten in verschillende landen te beoordelen, onpartijdig blijven bij het bemiddelen tussen kopers en verkopers, de betrokkenheid van de inheemse bevolking en burgersamenleving bij de besluitvorming waarborgen. Daarbij biedt dit boek institutionele hervormingen die op maat zijn gemaakt om problemen aan te pakken op basis van wat de praktijk heeft uitgewezen, ingebed in een werkbaar bestaand systeem.